

Ichtyofauna pražských vod a její změny

Na území hlavního města Prahy se nachází velké množství tekoucích a stojatých vod. Hlavním tokem je zde Vltava s přítokem Berounekou, dále na 130 potoků a stovka různých stojatých vod (rybníků, retenčních i přehradních nádrží). O tom, že z rybářského hlediska jde o atraktivní území, svědčí přes 200 publikovaných článků a drobných zpráv o zdejších rybách a zejména to, že zde bylo dosud registrováno více než 50 druhů mihulí a ryb. V Živě se již dříve objevilo několik článků s informacemi o rybových obratlovcích tohoto území (např. 1912, 4: 103–104; 1975, 5: 188–189) a vliv znečištění na pražskou ichtyofaunu byl publikován i v zahraničí. Pojďme se podívat podrobněji, jak se v pražských vodách měnila struktura rybí fauny a její využití za posledních 150 let.

Skladba ichtyofauny v pražských vodách byla a je ovlivňována dvěma základními faktory. V první řadě jde o příslušnost Vltavy k labskému povodí Severního moře. S tím souvisí i historický výskyt tažných (anadromních) druhů. Další důležitý faktor představuje dlouholeté obhospodařování rybářských revírů a ostatních vod, včetně vysazování násad některých druhů ryb a režim sportovního rybolovu. V článku hodnotíme především tekoucí a stojaté vody z katastrálního území hlavního města Prahy, ale zmiňovány jsou i některé zajímavé doklady z navazujících částí toků v těsné blízkosti města.

Prvním autorem, který se ve svých publikacích (1872 a 1912) konkrétně zmiňuje o vltavských rybách na území Prahy, byl významný český zoolog Antonín Frič (Živa 2013, 6: CXVII–CXVIII). Celkově zde zjistil 22 druhů ryb a mihulí (to ale vzhledem k dobovým metodám průzkumů ryb zřejmě nebyl úplný výčet možných druhů)

a již tehdy vyslovil vážné obavy o stav ichtyofauny s ohledem na její kvalitativní změny v povodí Vltavy: „Jest záhodno zaznamenati nynější stav ryb ve Vltavě; neboť již se změnil jich počet a změnil se ještě více následkem regulačních prací, které přetvořují řečiště v prostý kanál se zděnými tarasy pobřežními, s přepážkami, bránicemi volnému pohybu ryb a zneumožňují vyvinutí potravy rybám potřebné. Ryby, které dosud v obvodu Prahy se zdržují, nebudou s to se tu živiti a se zde rozmnožovati a nedostane-li se dorostu ze svrchní části Vltavy a z rybníků v jižních Čechách, by by za nedlouho po rybách vltavských.“

Soustavné průzkumy pražské Vltavy byly zahájeny Výzkumným ústavem rybářským a hydrobiologickým ve Vodňanech, s podporou pražských rybářů v 70. letech 20. stol., a probíhaly s určitými přestávkami prakticky až do r. 2011. Přispěly k tomu požadavky pražských rybářů, kteří

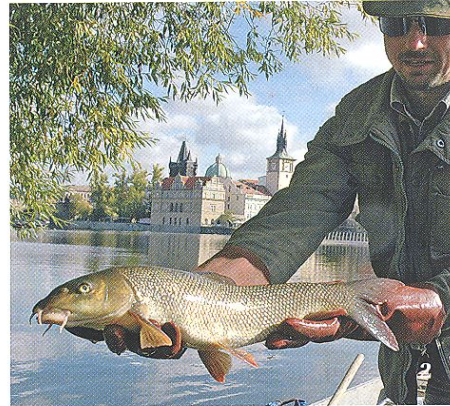
se vzhledem k vlivům vltavské kaskády přehrad (které způsobily např. změny teplotního režimu vody) a lokálním zdrojům znečištění cítili poškozeni. Objemově se jejich úlovky sice místy zvýšily, a to díky stále rostoucímu vysazování různých druhů z rybníční produkce, především kaprů obecných (*Cyprinus carpio*) a několika dalších druhů, ale podstatně ubylo původních proudomilných (reofilních) druhů, jako např. parem obecných (*Barbus barbus*, viz obr. 2) a podouství říčních (*Vimba vimba*).

Technické změny na toku Vltavy, výstavba přehradních nádrží nad Prahou a úpravy pražského pobřeží kanalizující místy řeku, častější plavba lodí, prohrádky řečiště, ale také četné lokální zdroje znečištění měly velký vliv na podmínky zde žijících ryb. Ústřední městská čistírna odpadních vod v Praze 8 – Troji po dlouhou dobu nezvládala vodu vypouštěnou do Vltavy dostatečně čistit, neboť její kapacita nestačila rychle rostoucí pražské aglomeraci. Tato skutečnost, projevující se nejen pod Prahou, ale i v její vnitřní části následkem lokálních zdrojů znečištění (postiženy byly např. různé úseky většiny potoků), působila dlouhodobě nepříznivě na rybí faunu i na nabídku její přirozené potravy.

Vymizelé druhy

Při sledování změn druhového složení rybích populací v povodí Vltavy v Praze lze vycházet z přítomnosti původních a také nepůvodních druhů. Výskyt některých druhů obou kategorií patří minulosti. V přehledové tab. 1 jsou do kategorie vymizelých zařazeny ty, které nemáme v Praze potvrzeny již více než 100 let.

Do první skupiny vymizelých druhů – anadromních, do Prahy pronikajících jen na tahu – patří kromě tří zástupců ryb i dva druhy mihulí. Konkrétní zpráva o nálezu mihule mořské (*Petromyzon marinus*) z pražské Vltavy pochází např. z r. 1869. Mihule mořská byla podle A. Friče chytána během tahu směřujícího až do Písku častěji v květnu a červnu do vrší nastražených na úhoře. Tentýž autor uvádí, že se do Prahy dostává i s pomocí vlečných lodí plujících z Hamburku, na nichž byly nalézány prisáté exempláře. V Národním muzeu je uložen dokladový exemplář odchycený

1 Odlov hlubinným elektrickým agregátem v pražském úseku Vltavy
2 Parma obecná (*Barbus barbus*) ulovená s použitím hlubinného elektrického agregátu u Střeleckého ostrova v Praze.
Foto J. Vostradovský (obrázky 1 a 2)

3 Tento candát obecný (*Sander lucioperca*) z nádrže Hostivař (na potoce Botič) měřil 95 cm a vážil 9 kg.

Z této nádrže jsou ale známi candáti ještě větší. Foto Z. Mužík

4 Výlov ryb po vypuštění Hostivařské nádrže. Foto P. Vrána

pod Karlovým mostem. Mihule říční (*Lamprologus fluviatilis*) byla lovena ve Vltavě obdobným způsobem a objevovala se v prodeji i na pražských trzích. V r. 1858 byl uloven u Štvanice jeseter velký (*Acipenser sturio*) vážící téměř 70 kg. Zpráv o nálezích tohoto druhu existuje ale více, např. A. Frič (1912) píše: „Jeseter dostával se při velkých vodách až do středu Prahy. Asi roku 1846 objevila se ‘velká mořská obluha’ mezi jezy a vytrhala drčky z ruky ženě, která je na břehu smíchovském prala.“

Další zde již vymizelou rybou je sledovítká placka pomořanská (*Alosa alosa*, obr. 8). Podle Friče připlouvala do Prahy v červnu společně s lososy. První doložený exemplář pochází z r. 1859, poslední z r. 1896. Objevovala se vzácně i na pražských tržištích, ale nebyla vyhledávána, její maso neplatilo právě za lahůdku. Naopak atraktivní rybou v Praze byl v minulosti bezesporu losos obecný (*Salmo salar*, obr. 7). Frič (1912) o něm píše: „Regulace Vltavy změnila tyto poměry; mlýny a jezy zmizely, a zdymadla již od Kralup brání tahu lososů, takže za posledních tří let přestalo chytání lososů na lapadle pod Eliščiným mostem, neboť odtamtud zmizel jez i s lapadlem. Nyní je možno lososům se dostat Prahou jen za velké vody. Pod zdymadly chytání lososů bývájí potlučení, potlukouť se při pokusech dostat se proti proudu. Zdáli plemeno lososů se i za takto změněných poměrů udrží, je velmi pochybné.“ A skutečně. Fričovovy obavy se časem naplnily (Živa 2010, 4: 178–182 a 6: 276–279). Nicméně v Praze byl losos chytán zejména na jezích ještě v prvních desetiletích 20. stol., např. v letech 1922–26 bylo v Praze na jezu u Štvanice loveno 35 až 369 jedinců (v průměru ročně 179 kusů). Je zřejmé, že v Praze lososi nebyli loveni každý rok ve stejném množství, což záviselo hlavně na stavu vody. Při vysokém stavu, kdy byly sklápěcí jezy spuštěny a pevné jezy vysoko zatopeny k horní hraně, se dostávalo do Prahy lososů poměrně hodně.

Do pražských vod přestal losos migrovat ve 30. letech po výstavbě vysokého jezu u Střekova (1936).

Uvedené tažné druhy ryb a mihulí vymizely především kvůli výstavbě příčných překážek v korytech řek a narůstajícímu znečištění vody. Z dalších původních druhů postupně zmizely z pražských vod mihule potoční (*L. planeri*), sekavec podunajský (*Cobitis elongatoides*) a piskoř pruhovaná (*Misgurnus fossilis*), jejichž ojedinělý výskyt byl odtud připomínán Fričem. Později se již žádné zprávy o nálezích neobjevují a podrobný ichtyologický výzkum od 70. let 20. stol. jejich přítomnost nepotvrdil.

Současné rybí osídlení

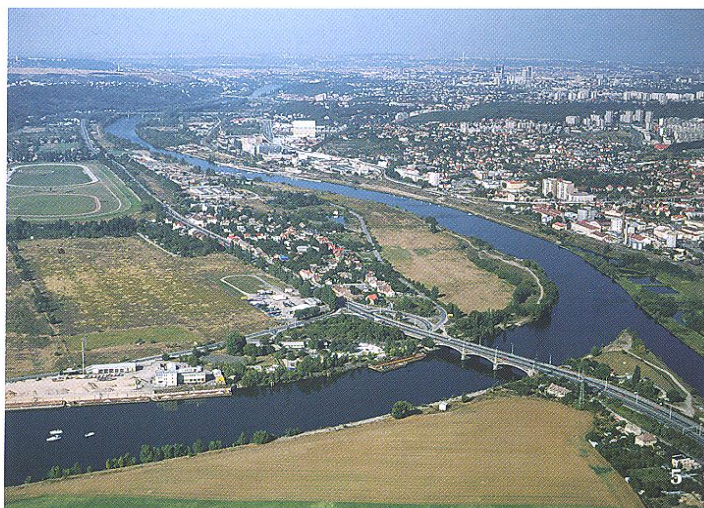
K původním druhům vyskytujícím se nyní velmi vzácně patří ouklejka pruhovaná (*Alburnoides bipunctatus*) a hořavka duhová (*Rhodeus amarus*), jejichž aktuální rozšíření na území Prahy by bylo potřebné zveřejnovat. Slunka obecná (*Leucaspis delineatus*) se v některých lokalitách ještě objevuje a její výskyt se obvykle váže na občasné vysazení společně s dováženou násadou kapra a jiných ryb z rybníků. Ostatní původní druhy (tab. 1) lze považovat za vcelku běžné, i když s různou četností v jednotlivých lokalitách. Za zmínku stojí výrazný pokles početnosti karasa obecného (*Carassius carassius*), což je i v dalších regionech České republiky obecný jev, způsobený mnohde vytlačení invazivním karasem stříbřitým (*C. gibelio*), ale hlavně ztrátou původních biotopů (slepých ramen a zanikajících tůní podél meandrujících toků).

V průzkumech prováděných pomocí hlubinného elektrického agregátu bylo v uvedeném období během 38 samostatných odlovů získáno 21 736 ryb starších více než jeden rok. Některé druhy (především kapr) byly loveny agregátem spíše náhodně s ohledem na časově omezený lov ve zvoleném úseku (20–30 minut) a menší účinnosti ve větších hloubkách. Jejich úlovek tak nemusel na dané lokalitě odpovídat skutečným počtům, neboť některé ryby se zdržovaly ve větší hloubce a reagovaly citlivěji na zvuk lodě než ostatní, čímž často unikly z dosahu. Pokud byly uloveny větší exempláře kaprů (o hmotnosti 3 kg a více), tak vždy při ústí kanalizace (např.

Na Františku) nebo u pobřežních restaurací. Zřejmě tam hosté házeli do řeky zbytky jídla (např. u Karlova mostu) a bavili se zájmem ryb o tuto potravu. Nedravé druhy jednoznačně převažovaly ve všech průzkumných odlovech nad dravými. V souhrnu celkových úlovků (početnosti ulovených ryb) tvořily 94,1 %, přičemž z toho kapr, preferovaný rybáři a nejvíce vysazovaný, byl zastoupen pouze v 0,7 %. Převládaly mezi nimi: ouklej obecná (*Alburnus alburnus*, obr. 10) – 39 %, plotice obecná (*Rutilus rutilus*) – 18 %, jelec tloušť (*Squalius cephalus*) – 11 %, cejn velký (*Abramis brama*) – 11 % a jelec proudník (*Leuciscus leuciscus*) – 7 %. V jednotlivých lokalitách, kde se průzkum prováděl, často dominovaly jen některé druhy jako např. ouklej obecná, plotice obecná nebo oba jelci (proudník a tloušť). Pouze jedenkrát (v pozdním jaru) převažoval v celkovém úlovku nad jinými druhy hrouzek obecný (*Gobio gobio*) – až v 99 % zastoupení v podjezí u Klecan. Početnost ulovených dravých ryb byla velmi nízká a činila v celkovém úlovku pouze 5,9 %; dominantním druhem mezi těmito rybami byl okoun říční (*Perca fluviatilis*, obr. 9), jehož četnostní podíl tvořil 56,5 %. Zbytek do 100 % doplnili společně štika obecná (*Esox lucius*), bolen dravý (*Leuciscus aspius*), candát obecný (*Sander lucioperca*, obr. 3) a sumec velký (*Silurus glanis*). Většinou se v jednotlivých lovech zjistilo 9–18 druhů.

V 9 pražských potocích sledovaných v letech 2007 a 2008 se objevovalo 5–11 rybích druhů, z nichž zde byl nejčastěji zastoupen hrouzek obecný, okoun říční, nepůvodní asijská střevlička východní (*Pseudorasbora parva*, obr. 12), plotice obecná a perlní ostrobříký (*Scardinius erythrophthalmus*). V některých potocích v úsecích se zachovalým přírodním charakterem toku byla zaznamenána i střevle potoční (*Phoxinus phoxinus*).

Zajímavým druhem je koljuška tříostná (*Gasterosteus aculeatus*), která byla do pražských vod vysazena někdy na počátku 20. stol. (v r. 1914 poprvé, a současně hojně nalezena v některých tůních kolem Prahy). Jde o jediný nepůvodní druh ryby, který byl vysazen do našich vod pravděpodobně akvaristy a udržel se pomístně do současnosti. Díky rybářskému obhospodařování

s cílem rozšířit spektrum nabídky objektů pro sportovní rybáře byly a jsou do pražských vod vysazovány záměrně i druhy exotické, pocházející z Asie nebo Severní Ameriky, které zde zdomácněly: amur bílý (*Ctenopharyngodon idella*), tolstolobik bílý (*Hypophthalmichthys molitrix*), t. pestrý (*H. nobilis*), pstruh duhový (*Oncorhynchus mykiss*) a siven americký (*Salvelinus fontinalis*). Zjevně by se ale ve Vltavě dlouhodobě neudržely, pokud by nebyly průběžně vysazovány. Ojedinele lze ulovit ve Vltavě sumečka amerického (*Ameiurus nebulosus*), který nepatří k oblíbeným objektům sportovního rybolovu. Naopak karas stříbřitý a střevlička východní jsou běžné naturalizované druhy, navíc se značným invazním potenciálem.

Kdysi proběhlo v pražském regionu vysazení i tří druhů okounkovitých severoamerických ryb, a to slunečnice pestré (*Lepomis gibbosus*), okounka pstruhového (*Micropterus salmoides*) a o. černého (*M. dolomieu*), dnes jsou zde považovány za vymizelé.

V pražských vodách se objevují vzácněji ještě další nepůvodní druhy ryb. Jde o síha marénu (*Coregonus maraena*), přičemž není vyloučen výskyt příbuzného s. peledě (*C. peled*), případně kříženců obou druhů. Do pražské Vltavy se příležitostně dostávají s násadami jiných ryb z rybníků nebo vyplavováním z nádrží vltavské kaskády. Za zmínku stojí, že pro Vltavu a celé labské povodí není původním druhem ani ten nejběžnější a rybáři nejoblíbenější kapr obecný, jehož domovinou je povodí Dunaje. Výskyt zde rovněž nepůvodní ostroretky stěhovavé (*Chondrostoma nasus*) byl potvrzován v proudných místech nebo v podjezí mezi Klecany až po Zbraslav, a to většinou v jednom nebo několika málo exemplářích. Jejich přirozené rozmnožování bylo pozorováno v proudném šterkovém úseku řeky na Zbraslavi při levém břehu. Přítomnost ostroretky stěhovavé evidujeme spíše při odlověch elektrickým agregátem než v úlovcích sportovních rybářů. Výskyt nepůvodních druhů je vázán na umělé vysazování, což platilo i pro hlavatku obecnou (*Hucho hucho*), kterou kontrolní odlovu zachytily v úseku pod Vranskou nádrží a pod jezem poblíž Karlova mostu (nedaleko Novotného lávky). Lze předpokládat, že při záměně se pstruhem obecným (*Salmo*

trutta) rybáři hlavatky předčasně vylovili ještě v menších velikostech (byly obvykle vysazovány ve stáří jednoho roku).

K vysazování různých druhů ryb (hlavně kapra) do pražských vod docházelo početněji již v druhé polovině 19. stol. V současné době (během let 1985–2014) sem bylo (resp. do 7 zde sledovaných rybářských revírů) vypuštěno přes 7 milionů násad 22 druhů ryb. I výskyt některých původních druhů je nyní kvůli změnám životního prostředí vázán na umělé vysazování, jako v případě úhoře říčního (*Anguilla anguilla*), a platí to zřejmě i pro další druhy, které by se obtížně udržely pouze přirozeným rozmnožováním; příkladem může být lín obecný (*Tinca tinca*). Přesto v některých úsecích řeky, a to i ve vnitřním městě, dochází k přirozenému rozmnožování ryb. Plůdek candáta obecného a boleňa dravého byl např. zjištěn u Střeleckého ostrova a dalších druhů zejména v úsecích řeky pod Prahou (Libčice nad Vltavou). Za zmínku stojí i hojný výskyt různých druhů vodních měkkýšů, kdy jejich průměrná biomasa u Střeleckého ostrova v letech 1970–75 činila 49,3 g/m². Podle údajů z r. 1970 byli měkkýši ve velké míře zastoupeni v potravě některých kaprovitých druhů ryb, a to zejména u kapra obecného, karasa obecného a plotice obecné. Nejčastěji šlo o okružanku rohovitou (*Sphaerium corneum*) a o říční (*S. rivicola*), bahenku pruhovanou (*Viviparus viviparus*) a kamomila říčního (*Ancyclus fluviatilis*).

Úlovky při sportovním rybolovu

Při vyhodnocení úlovků docílených sportovními rybáři v 7 pražských rybářských revírech v letech 1987–2014 (nádrže Hostivař a Džbán, Rokytka, Berounka revír 1 a Vltava revíry 4–6) o celkové ploše 515 ha jednoznačně mezi nimi dominoval kapr obecný s 20–284 ks/ha/rok, resp. 37–391 kg/ha/rok. Vyjádřeno v procentech je to 57–73 % z celkového počtu ulovených jedinců různých ryb a 75–86 % z celkové hmotnosti úlovků všech rybích druhů. Tento hlavní druh zájmu sportovního rybolovu byl ve všech revírech vysazován prakticky každoročně. V průměru se během let 1985–2014 vysadilo 143,5 ks/ha/rok o průměrné hmotnosti 0,8 kg (průměrný roční úlovek činil 66 ks/ha), o biomase 115 kg/ha/rok (průměrný roční úlovek kapra činil 128 kg/ha). Průměrný ulovený

5 Současný soutok Vltavy s Beroučkou po výbudování jezů v Modřanech.

Foto P. Mudra

6 Vltava u severní hranice Prahy.

Foto T. Just

7 Detail hlavy samce lososa obecného (*Salmo salar*)

8 Do Vltavy v Praze kdysi pronikala i sledovitá placka pomořanská (*Alosa alosa*).

9 Hojný výskyt okouna říčního (*Perca fluviatilis*) byl zaznamenán jen v některých lokalitách pražské Vltavy.

10 K běžným zdejšími rybám patří ouklej obecná (*Alburnus alburnus*).

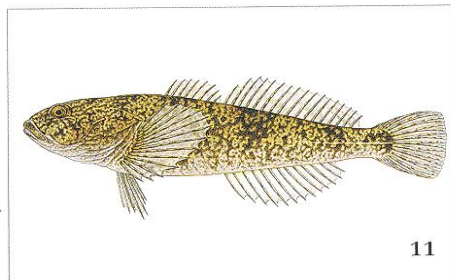
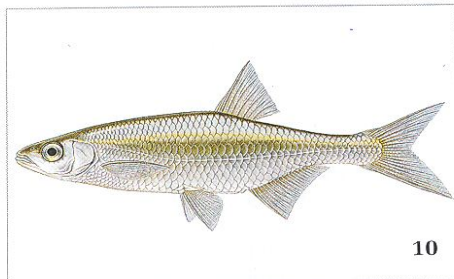
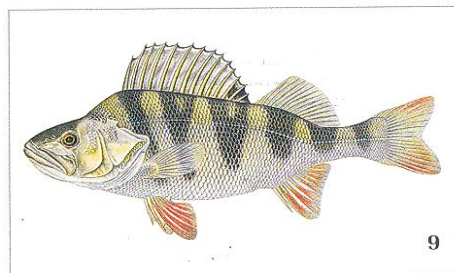
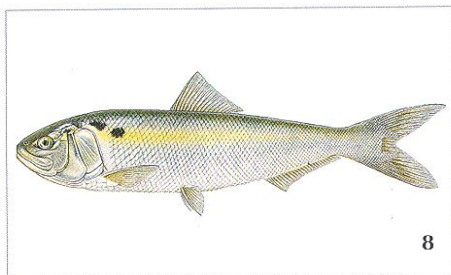
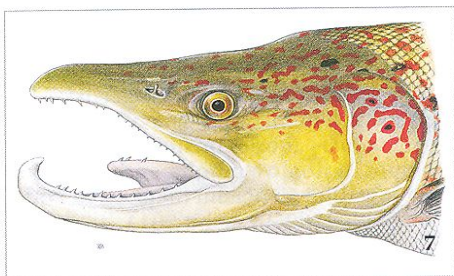
11 Zvláště chráněný druh vranka obecná (*Cottus gobio*)

12 Střevlička východní (*Pseudorasbora parva*) dosahuje nejvyšší početnosti ve stojatých vodách, kde představuje konzumací planktonu vážného konkurenta místním druhům ryb a larvám obojživelníků.

Orig. L. Vybíralové (obr. 7–12)

kapr vážil 1,9 kg. Pokud se podíváme na pořadí druhů nejčastěji lovených sportovními rybáři, pak kapr obecný tvořil za celé období ve všech revírech v průměru 66,4 % z četnosti všech ulovených ryb a 83,1 % biomasy, za ním pak následují cejn velký (12,7 a 4,5 %), okoun říční (4,7 a 0,8 %), druhový komplex karasů (4,6 a 1,2 %), štika obecná (2,2 a 3,1 %), candát obecný (2,1 a 2,7 %), lín obecný (1,8 a 0,6 %), jelec tloušť (1,6 a 0,6 %), pstruh duhový (1,3 a 0,4 %) a úhoř říční (1,2 a 0,6 %). Zbývající druhy ryb (amur bílý, parma obecná, bolen dravý, pstruh obecný, siven americký, tolstolobici, lipan podhorní – *Thymallus thymallus*, síh maréna a mník jednovousý – *Lota lota*) byly loveny méně než 1 ks/ha/rok.

Je zřejmé, že výsledky ve sportovním rybolovu jsou zásadním způsobem ovlivňovány násadami. Např. u původního pstruha obecného na rozdíl od severoamerického p. duhového nebylo vysazování v pražských revírech prováděno systematicky, ale tento druh se zde vyskytuje v některých potocích a lze ho zaznamenat pod jezy i ve Vltavě. Z rybářských statistik se dají vysledovat určité dlouhodobé trendy; varující je zejména výrazný pokles úlovků u některých druhů. V posledním čtvrtstoletí byl např. zaznamenán u parmy obecné,

jelce tlouště, podoustve říční a okouna říčního, což koreluje i s úlovy těchto druhů elektrickým agregátem. Naopak k nárůstu počtu úlovků díky průběžnému vysazování došlo u amura bílého, sumce velkého a bolena dravého. K pozoruhodným úlovkům trofejních ryb v pražských vodách patří amur bílý z revíru Berounka 1 (6,1 kg a 80 cm), kapr obecný v revíru Vltava 6 (20,6 kg, 102 cm), tolstolobik pestrý v revíru Vltava 4 (33 kg, 144 cm), sumec velký u soutoku Vltavy s Berounkou (50 kg, 186 cm) a v Berounce v revíru 1 (53 kg, 206 cm), štika obecná z nádrže Hostivař (12,2 kg, 119 cm) a ve Vltavě 6 (14,6 kg, 112 cm), nebo candátí obecní v Berounce 1 (12,48 kg, 97 cm) a v Hostivaři (12,6 kg, 99 cm a 12,4 kg, 100 cm).

Ze zákonem chráněných druhů podle vyhlášky 395/1992 Sb. máme v pražských vodách během 150 let celkový potvrzen původní výskyt mihule potoční (už ale vymizela), jelce jesena (*Leuciscus idus*), mníka jednovousého, piskoře pruhovaného, sekavce podunajského (i s piskořem rovněž vymizel) a vranky obecné (*Cottus gobio*, obr. 11).

Závěrem lze konstatovat, že z dlouhodobého hlediska se celkový počet druhů pražské ichtyofauny během 150 let nesnížil, druhy nepůvodní nahradily vymizelé druhy (viz tab. 1). Nicméně změny na celém toku řeky, způsobené zejména zdroji

znečištění, stavbou příčných prahů a úpravou břehů, vyvolaly významné změny v lokálním složení rybích společenstev a v zastoupení jednotlivých druhů. Označení několika tisíc kusů ryb v pražské Vltavě prokázalo, že k volné migraci ryb mezi jezy a jejich překonávání v poslední době nedochází. Možnou výjimkou je pouze úhoř říční, případně náhodná proplutí ryb plavebními komorami nebo při extrémních průtocích. Před stavbou modřanského jezu a pod vlivem vltavské kaskády některé druhy vplouvaly během rozmnožování z volného pražského úseku do Berounky. V 70. letech 20. stol. tak byla zaznamenávána protiproudová migrace sumců velkých, které denně lovili rybáři na umělé nástrahy v ústí Berounky. Nyní to již není možné. Projektanti a ichtyologové zpracovali studii pro možnou realizaci rybích přechodů v pražských jezích. Do budoucna se předpokládá v rámci rybářského obhospodařování pražských vod využití obdobného druhového spektra ryb, a to s dominancí kapra obecného. Atraktivitu pražských vod zvyšují občasné trofejní úlovky, a to zejména u tradičně oblíbených druhů, jakými jsou kapr, štika, sumec, candát, ale i amur a tolstolobici. Nepředpokládá se (a bylo by to jistě nežádoucí) zavádění nových zde nepůvodních rybích druhů.

Je potřeba ještě poznamenat, že počet druhů zaregistrovaných ryb v pražských

vodách může být ještě větší, neboť např. v souvislosti s novými taxonomickými názory na karasy rodu *Carassius* (viz Živa 2013, 6: 285–288) jsou v povodí Vltavy uváděny druhy karas zlatý (*C. auratus*), k. stříbřitý, k. obecný a k. ginbuna (*C. langsdorffii*). Do budoucna nelze zcela vyloučit náhodné doplnění pražské fauny dalšími druhy dovozem s násadami z rybníků nebo nevhodným vysazením některých druhů např. akvaristy. Na místě je tedy zvýšená pozornost rybářů a dohled nad rybářskými revíry včetně průběžného sledování stavu populací jednotlivých druhů.

Článek vychází z publikace L. Hanela a J. Andresky (2015): *Ichtyofauna a rybářství Prahy: historie a současný stav (Natura Pragensis 22, Studie o přírodě Prahy; 127 str.), kde lze najít další podrobnosti, včetně hydrologické charakteristiky sledovaného území, historie pražského rybářství a sportovního rybolovu, prezentace rybářského obhospodařování vybraných revírů v posledních desetiletích a výsledků ichtyologických průzkumů pražské Vltavy prováděných J. Votršadovským a spolupracovníky v letech 1970–2011. Publikace je k dostání u vydavatele (Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Střední Čechy, ve spolupráci s Beleco, z. s., a s finanční podporou Magistrátu hl. města Prahy).*

Tab. 1 Přehled původních a nepůvodních druhů ichtyofauny potvrzených v posledních 150 letech v pražských vodách

Původní druhy se současným výskytem		Vymizelé původní druhy	Druhy nepůvodní se současným výskytem	Vymizelé nepůvodní druhy
bolen dravý	okoun říční	jeseter velký	amur bílý	okounek černý
candát obecný	ouklej obecná	losos obecný	hlavatka podunajská	okounek pstruhový
cejn velký	ouklejka pruhovaná	mihule mořská	kapr obecný	slunečnice pestrá
cejnek malý	parma obecná	mihule potoční	karas stříbřitý	
hořavka duhová	perlín ostrobříchý	mihule říční	ostroretka stěhovavá	
hrouzek obecný	plotice obecná	piskoř pruhovaný	pstruh duhový	
jelec	podoustev říční	placka pomořanská	síh maréna	
jelec proudník	pstruh obecný	sekavec podunajský	siven americký	
jelec tloušť	slunka obecná		sumeček americký	
ježďák obecný	střevle potoční		tolstolobik bílý	
karas obecný	sumec velký		tolstolobik pestrý	
lín obecný	štika obecná		koljuška tříostná	
lipan podhorní	úhoř říční			
mník jednovousý	vranka obecná			
mřenka mramorovaná				